

Похмурий гімн

Антонич Богдан-Ігор Васильович

Похилі чола,
                    похмурі очі,
розпука гола,
                    мов свердлом, точить.
Тривожний голос
                    шепоче стиха,
та зір навколо
                    шукає лиха.
Тривожні очі:
                    німим що буде?
І серед ночі
                    блукають люди.
Зимою, літом,
                    мороз чи спека —
йде острах світом
                    та небезпека.
Гарячка й туга
                    уста спалила,
і кряче пугач —
                    зла чорна сила.
Стукочуть кузні
                    десь таємниче,
і усміх дружній
                    застиг в обличчі.
Заблисне обрій
                    вогнями зливи,
добі хоробрій
                    час невмолимий.
Зневіри трійло,
                    сліпий недогляд,
та неспокійно
                    у далеч погляд.
І раптом: стукіт,
            тупіт,
                    гул
                    копит.
Далеко
            дудоня.
Стрясється
            долоня.
І раптом: глухо.
І до землі в тривозі вухо:
                    земля дрижить.

І чути:

з грюкотом гряде далека мить.

Надходять роки,
суворі роки.

Незламні кроки
вже на Нову прямують путь,
Нове

майбутнє
молотом
кують.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/pokhmuryi_himn